

Blijf vooral tellen in de Eempolders, want dat is belangrijk en bovendien heel leuk

Interview met Nico Klippel, de langst-tellende vrijwilliger

Nico Klippel in de Eempolders

Hanneke Cusell (tekst en foto's)

Op een zonnige ochtend in maart ben ik te gast bij Nico Klippel en zijn vrouw Thea, in hun gezellige huis in Bussum. Voor Nico ligt het eerste 6-jaren boekje van het tellen in de Eempolders op tafel: 'Vogels in de Eempolders (1973 t/m 1978)'. Nico laat het zien en vertelt: "Ik heb niet vanaf het begin, maar toch al vrij snel meegewerkt met het tellen van vogels in de Eempolders. Maar voor dit boekje heb ik vooral meegewerkt aan de samenstelling en productie ervan. Ook aan de twee volgende uitgaven heb ik meegewerkt."

Boekje Vogels in de Eempolder 1973 t/m 1978

Tellen in de Eempolders

Nico vertelt verder: "Ik had altijd al wel belangstelling voor de natuur. Toen ik na de diensttijd ging werken, leerde ik mijn vrouw Thea kennen. Het leuke was dat zij die belangstelling voor de natuur deelde. We wandelden veel. Thea ging toen naar IVN en ik kwam door mijn interesse in vogels bij de Vogelwerkgroep terecht. Al gauw kwam de vraag van de Werkgroep Ontwikkeling Eemland om te helpen met het tellen van vogels in de Eempolders. Daar ben ik in 1978 mee begonnen." Nico legt uit dat de plannen voor een ruilverkaveling

de aanleiding waren om te gaan tellen: "Ze wilden kunnen nagaan wat het effect hiervan op de vogelstand was. Uiteindelijk is de ruilverkaveling rond 1990 uitgevoerd. Het effect was groot: het landschap veranderde van een drassig gebied met veel roofvogels tot een polder met veel intensieve beweiding en een aantal boerderijen aan de oostzijde. De aanleg van de A27 was natuurlijk ook ingrijpend." Qua soorten heeft Nico het nodige zien veranderen. Zo is het aantal Kemphanen in de loop der jaren heel sterk afgenomen en ook de Veldleeuwerik

komt een stuk minder voor. Maar andere soorten zijn er juist bijgekomen; dat is met name het geval met de ganzen. Nico: "In het begin werd er vooral op de fiets geteld. In de winter was dat wat minder prettig, maar op de fiets zie je en hoor je net iets meer. Maar ook weer niet zoveel meer dan wanneer je vanuit de auto telt, en dat is toch wel gemakkelijker en lekker relaxed. Het is belangrijk dat je regelmatig stilstaat en goed luistert en kijkt." Vorig jaar is Nico geleidelijk gestopt. Daarmee is Nico de langst-tellende vrijwilliger. Nico: "Ik ben ook nog een tijdlang coördinator geweest,

maar daar ben ik weer mee gestopt, want ik wilde toch liever gewoon tellen.” In principe tel je één keer in de zes weken, maar in sommige jaren als er minder beschikbare tellers zijn, is dat vaker. Nico schat dat hij zo’n 350 keer de Eempolders in is geweest.

Afwisseling van seizoenen en gebieden

Nico vindt tellen in het voorjaar en de zomer het gemakkelijkst en het prettigst. Daarbij gaat zijn voorkeur uit naar het voorjaar vanwege de vele broedende vogels. Maar zoals Nico zegt: “De winter is misschien qua weer wat minder aangenaam, maar ook heel interessant door alle wintergasten die er dan zijn. En je kunt soms verstandig staan van de enorme aantallen die je ziet, vooral van ganzen.” Verder zijn er in het voor- en najaar allemaal trekvogels. Kortom “Elk seizoen heeft zijn charme. Het hele jaar door tellen maakt het tellen daardoor juist ook leuker.”

Ook de drie gebieden waar geteld wordt, zijn verschillend. Zelf is Nico het meest gecharmeerd van de Oostermeent: “Het is een wat kleiner gebied met relatief meer wegen, zodat je de verschillende gebieden daartussen wat beter kunt overzien. Bovendien heeft de Oostermeent niet zo’n last van de snelweg.” Het telgebied Noord is ook interessant: “Daar tel je langs de kust van het Eemmeer en dat is een mooi gebiedje. En er zijn meer wielen in Noord dan in Zuid. Wielen of waaien zijn waterplassen; het zijn restanten van oude dijkdoorbraken uit de tijd dat de Zuiderzee nog open was. Bovendien wordt Zuid aan twee kanten begrensd door een snelweg en Noord maar aan één kant.” De gebieden rouleren onder de tellers. Dat maakt het leuker voor de tellers en is beter voor de tellingen.

Je ziet altijd wel iets

Nico heeft geen eenduidig antwoord op de vraag of hij een lievelingsvogel heeft: “Het blijft altijd leuk om heel zeldzame vogels te zien, zoals de Waterral of de Ibis, die ik ooit wel eens heb gezien. En natuurlijk is het heel bijzonder om de Zeearend er de laatste jaren regelmatig te zien. Maar de zang van Kieviten in het voorjaar, dat doet me toch altijd wat. En als ik de Veldleeuwerik hoor, word

ik daar echt blij van.” Nico heeft al die jaren met veel plezier geteld. Eigenlijk heeft hij geen slechte ervaringen, want zoals hij zegt: “Je ziet altijd wel iets en dat maakt het tellen echt altijd de moeite waard. Alleen als het heel slecht weer is, zie je niet veel. Ik herinner me één keer dat we alleen één Zwarte Kraai hebben gezien. Maar toen lag er overal sneeuw en was alles dichtgevroren.” In de regentijd moet je goed opletten, want dan zijn het soms heel modderige weggetjes. Zelf heeft hij er wel eens een boer uitgetrokken die vast was komen te zitten. Als je zelf vast komt te zitten, kun je het beste bellen naar een van de tellers in de andere telgebieden. Verder heeft hij ook wel een paar keer een boer gewaarschuwd dat er een koe in de sloot zat.

Belangrijk om te blijven tellen!

Over de toekomst van de Eempolders durft Nico niets te zeggen. Ongetwijfeld zal er door allerlei ontwikkelingen en klimaatverandering een verdere verandering van soorten zijn. Maar zoals Nico zegt: “Het is heel zinvol om te blijven tellen en door te gaan met de lange reeks van tellingen, nu al meer dan vijftig jaar. Het is heel belangrijk om in kaart te hebben welke soorten er in welke aantallen nu zitten. Want met die gegevens kun je in gesprek gaan met organisaties over maatregelen die schade helpen voorkomen of helpen herstellen.” Tellers zijn altijd welkom. Belangrijk is dat je in elk geval een klein beetje kennis van zaken hebt. Maar als je nog wat minder ervaren bent, word je gekoppeld aan een meer ervaren teller. Uiteraard moet je bij het tellen alert zijn en moet je proberen om alles zo nauwgezet mogelijk bij te houden. En je moet ongeveer eenmaal per zes weken een zaterdag beschikbaar zijn. Het enthousiasme van Nico over zijn vele jaren tellen maakt me duidelijk dat je er mooie ervaringen voor terug krijgt! Hoewel Nico nu niet meer in de Eempolders telt, blijven vogels voor hem een rol spelen. Ook in en om het huis; zo staat er in de tuin een prachtig beeld van twee pelikanen en een beeld van een reiger. En er is natuurlijk nu ook meer tijd om bijvoorbeeld samen met Thea te wandelen en dan naar vogels te kijken.

Nico Klippel in tuin bij beeld van twee pelikanen

Nico Klippel met het boekje *Vogels in de Eempolder 1973 t/m 1978*

